

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – D. Tricolici
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, A. Malîi, I. Dutca

ÎNCHEIERE

27 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Boico

examinând admisibilitatea recursului declarat de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Veronica Scripnic împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei în termen rezonabil, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Veronica Scripnic și s-a menținut hotărârea din 24 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a respins acțiunea depusă de Veronica Scripnic, ca fiind neîntemeiată,

constată:

La 23 decembrie 2020, Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, a depus prin intermediul oficiului poștal cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei în termen rezonabil, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 3-5 recto-verso).

În motivarea acțiunii a invocat că, la 12 aprilie 2017, a depus la Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești, cerere de chemare în judecată împotriva lui Andrei Bobeica, prin care a solicitat încasarea pensiei de întreținere în sumă fixă de 1 000 de lei pentru întreținerea fiicei comune XXX. Ulterior, la 01 august 2017, a depus o cerere prin care a solicitat suplimentar determinarea domiciliului copilului minor cu ea.

Reclamanta a notat că, ulterior, la 05 octombrie 2017, între ea și Andrei Bobeica s-a iscat un conflict în privința domiciliului copilului minor, în urma căruia ultimul a luat copilul la Chișinău, refuzând să-l întoarcă.

În legătură cu aceasta, a depus la Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești, cerere privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, sub forma dispunerii aflării

copilului minor cu mama și a interzice lui Andrei Bobeica să ia copilul, până la adoptarea unei hotărâri definitive.

Prin încheierile din 27 octombrie 2017 și 09 noiembrie 2017 ale Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești, s-a obligat Andrei Bobeica să transmită silit copilul minor către mama sa Veronica Scripnic. Însă, prin decizia din 01 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-au casat încheierile din 27 octombrie 2017 și 09 noiembrie 2017 ale Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești.

Prin încheierea din 18 iunie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești, s-a primit spre examinare acțiunea reconvențională depusă de Andrei Bobeica la 27 octombrie 2017, prin care a solicitat determinarea domiciliului copilului minor XXX cu dânsul.

Prin hotărârea din 06 august 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești, s-a respins acțiunea inițială depusă de Veronica Scripnic și s-a admis acțiunea reconvențională, fiind determinat domiciliul copilului minor XXX cu tata Andrei Bobeica. Totodată, s-au compensat din contul Veronicăi Scripnic în beneficiul lui Andrei Bobeica cheltuielile de judecată.

Prin decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a casat hotărârea din 06 august 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești și s-a emis o hotărâre nouă, prin care s-a admis acțiunea inițială depusă de Veronica Scripnic, fiind stabilit domiciliul copilului minor XXX cu mama sa. Totodată, s-a încasat de la Andrei Bobeica în beneficiul Veronicăi Scripnic pensia de întreținere a copilului minor în sumă fixă de 1 000 de lei lunar, până la atingerea majoratului de către copil.

Prin decizia din 29 mai 2019 a Curții Supreme de Justiție s-a casat decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 17 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a casat hotărârea din 06 august 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești și s-a emis o hotărâre nouă, prin care s-a admis acțiunea inițială depusă de Veronica Scripnic, fiind stabilit domiciliul copilului minor XXX cu mama sa. Totodată, s-a încasat de la Andrei Bobeica în beneficiul Veronicăi Scripnic pensia de întreținere a copilului minor în sumă fixă de 1 000 de lei lunar, până la atingerea majoratului de către copil.

Prin încheierea din 19 februarie 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a ridicat cauza de la examinare și s-a restituit la Curtea de Apel Chișinău pentru emiterea unei decizii suplimentare.

Prin decizia suplimentară din 04 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a indicat expres că domiciliul copilului minor se stabilește cu mama sa.

Prin încheierea din 25 martie 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a considerat inadmisibil recursul declarat de Andrei Bobeica împotriva deciziei din 17 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Prin decizia din 26 august 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a casat decizia suplimentară din 04 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Reclamanta a menționat că la data depunerii prezentei cereri de chemare în judecată nu are o hotărâre definitivă și executorie, prin care să fie stabilit cert și univoc domiciliul copilului XXX.

Veronica Scripnic a indicat că în sensul art. 192 din Codul de procedură civilă, cauzele în care se solicită încasarea pensiei de întreținere și apărarea

drepturilor minorilor se examinează în regim urgent și prioritar. Însă, cauza sa intentată împotriva lui Andrei Bobeica se fală pe rolul instanțelor de judecată mai mult de 3 ani și 8 luni (de la 12 aprilie 2017 până la 23 decembrie 2020 – data depunerii prezentei cereri de chemare în judecată). În opinia reclamantei, tergiversarea procesului se datorează în special erorilor procesuale admise de instanțele de judecată.

În asemenea circumstanțe, Veronica Scripnic a considerat că i-a fost încălcat dreptul la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, garantat de art. 6.1 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, art. 4 și 192 din Codul de procedură civilă.

Reclamanta Veronica Scripnic a solicitat prin cererea de chemare în judecată constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei civile în termen rezonabil, acordarea unei satisfacții echitabile de la bugetul de stat în contul reparării prejudiciului moral în sumă de 100 000 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 24 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins acțiunea depusă de Veronica Scripnic, ca fiind neîntemeiată (vol. I, f.d. 203, 206-214).

La 09 aprilie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, a depus prin intermediul oficiului poștal și prin poștă electronică cerere de apel împotriva hotărârii din 24 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. I, f.d. 216 recto-verso, 218 „a”, 219, 220-221).

Prin decizia din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, s-a menținut hotărârea din 24 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 26, 27-38).

În consolidarea soluțiilor instanțele inferioare au reținut că, în speță, tergiversarea examinării cauzei nu a avut loc din culpa instanței de judecată, dar din motiv că părțile la proces și-au valorificat drepturile procedurale prevăzute de legislația în vigoare, iar cauza fiind de o natură complexă.

Instanțele inferioare au menționat că reclamantei Veronica Scripnic nu i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei, deoarece amânarea ședințelor de judecată a avut loc din motive ce nu depind de instanța de judecată, ci au survenit ca urmare a realizării drepturilor procesuale de către părțile litigante. Respectiv, întinderea examinării cauzei nu poate fi pusă în seama instanței de judecată.

Astfel, ținând cont de comportamentul părților, acțiunile întemeiate ale instanțelor de judecată, complexitatea cauzei și importanța cauzei pentru părți, instanțele inferioare au conchis că tergiversarea examinării cauzei nu este imputabilă instanțelor de judecată. ba chiar mai mult ca atât, instanțele de judecată au întreprins toate măsurile prevăzute de lege în vederea asigurării unui proces echitabil și examinarea acestuia în termen rezonabil.

La 04 aprilie 2022, Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, a declarat recurs împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 24 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii în sensul formulat în cererea de chemare în judecată (vol. II, f.d. 41-43 recto-verso).

În motivarea recursului a reiterat temeiurile de fapt și de drept ale speței, suplimentar invocând că instanțele inferioare nu au elucidat circumstanțele relevante ale cauzei și au interpretat eronat prevederile Legii nr. 87/2011, coroborate cu prevederile art. 4 și art. 192 din Codul de procedură civilă, fapt ce a dus la adoptarea unei hotărâri greșite.

Recurenta a considerat că prima instanță și instanța de apel formal au constatat că, în litigiul privind determinarea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei de întreținere, instanțele de judecată au întreprins toate măsurile pentru respectarea termenului rezonabil. Însă, la verificarea respectării garanțiilor unui proces echitabil, nu s-a ținut cont de noțiunea „de urgență și în mod prioritar” prevăzute la art. 192 din Codul de procedură civilă.

Mai mult, instanțele inferioare au omis să dea o apreciere circumstanțelor cauzei prin prisma criteriilor stabilite în art. 2 din Legea nr. 87/2011 pentru determinarea duratei rezonabile de examinare a cauzei, coroborate cu obligația impusă de art. 192 din Codul de procedură civilă, care prevede că cauzele privind încasare pensiei de întreținere, apărarea drepturilor și intereselor minorului se judecă de urgență și în mod prioritar.

De asemenea, recurenta a notat că instanțele inferioare nu au ținut cont de faptul că examinarea litigiului a durat 3 ani și 8 luni, deși, nu este complexă. La fel, urma a fi apreciat miza reclamantei Veronica Scripnic în acea cauză (domiciliul copilului minor și încasarea pensiei de întreținere), precum și comportamentul acesteia și a reprezentantului său în cadrul procesului de judecată, care s-au prezentat la toate ședințele și nu au făcut abuz de drepturile lor procedurale.

În opinia recurteii, circumstanțele de fapt ale speței denotă că tergiversarea procesului se datorează în special erorilor procesuale admise de instanțele de judecată.

La 18 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului Ministerul Justiției al Republicii Moldova copia recursului declarat de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, explicându-i dreptul de a depune referință asupra acestora (vol. II, f.d. 59).

Deși, conform avizului de recepție a trimiterii poștale DS8006578996AS și informației publice plasate pe pagina web a ÎS „Poșta Moldovei” la rubrica „serviciul on-line de urmărire a expedierii (Track & Trace)”, intimatul Ministerul Justiției al Republicii Moldova a recepționat la 21 aprilie 2022 copia recursului, acesta nu a făcut uz de dreptul său procedural și nu a depus referință în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se

bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard v. Franța,

10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa v. România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence v. Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov v. Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko v. Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 24 noiembrie 2021 (vol. I, f.d. 202). Potrivit extrasului din poșta electronică cu adresa „stefan.baes@justice.md”, copia deciziei integrale din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces pentru notificare la 08 februarie 2022 (vol. II, f.d. 39).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 04 aprilie 2022 (vol. II, f.d. 41)

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar

cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Veronica Scripnic a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Veronica Scripnic, reprezentată de avocatul Marin Postu, împotriva deciziei din 24 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Boico